



ΕΡΑΣΜΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Ὀδυσσεΐας» ἐν τῷ Ὡδεΐῳ Λότνερ. Ἡ δεσποινὶς Ἑρασμία Ἀναστασιαδου, καίτοι ἀπὸ τριετίας μόλις συστηματικῶς ἐπιδοθεῖσα εἰς τὴν Ὡδικήν, προώδυσεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς «Ὀδυσσεΐας», τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ὁρατορίου, νὰ ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς αὐτήν. Τὰ χαρίσματα τῆς φωνῆς τῆς γλυκείας καὶ εὐστρόφου εἰς τὸ μέρος τῆς Πηνελόπης ἀνεδεικνύονται ὄντως ἐπίζηλα.

Ἡ δεσποινὶς Ἀναστασιαδου εἶνε μαθήτρια τῆς ἐξόχου καθηγητρίδας κ. Νίνας Φωκᾶ, ἥτις οὐ μόνον τραγουδεῖ θαυμασίως, ἀλλὰ γνωρίζει καὶ εὐμεθόδως νὰ διδάσκη.

Ἡ δεσπ. Ἀναστασιαδου εἶναι δραματικὴ ὑψίφωνος, ἀλλὰ ἔψαλλε ὡς μεσόφωνος εἰς τὴν «Ὀδυσσεΐαν» ἀποδείξασα ὅτι δύναται νὰ διευθύνῃ τὴν φωνὴν τῆς. Τὸ αἶσθημά καὶ ὁ χρωματισμὸς διακρίνουν αὐτήν.

ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Πῆραν τὸ Κάστρο *) ὁ Βενετσάνος
πίσω δὲν πάει 'ς τὴ Βενετία
μὲ τοὺς σωσμένους ἀπ' τῶν Τούρκων
τ' ἄγρια, τὰ δίκωπα σπαθιά.

Ἐπαψε ὁ πόλεμος καὶ ὁ Θρηῖνος,
καὶ μέσ' 'στὸ Κάστρο τῆς πληγῆς
δένει ὁ Γενίταρος, μὰ ἐκεῖνος
μέσ' 'στὴν καρδιά του ἔχει ἀνοικτές,

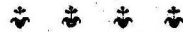
Ἀπὸ τὰ δυὸ τὰ μάτια ὠραίας
κόρης ρωμῆς, ποὺ 'χε κορμὶ
σὰν κυλαρίσσι, κρίνου στήθια,
καὶ μαῦρα φρύδια μὲ γραμμὴ.

Κ' ἔμεινε ἐκείνη· μέσ' 'στὴ ζάλη
καὶ στοῦ πολέμου τὴ βοή
πῆραν τὸ Κάστρο, τὴν ἀφήνουν
μέσα 'στὰ τείχη τοῦ κλειστή.

Μ' ἀπ' ἔξω αὐτὸς τὴν καρτεράει,
πατρίδα καὶ γονοὺς ξεχνᾷ,
καὶ χρόνια μὲ ρωμιοὺς γυρνᾷ
καὶ 'στὰ χωριά των ξαγρυπνᾷ,

Καὶ 'στὸ βουνὸ τοῦ Ψηλορείτη
τοὺς πολεμάρχους τὸν καλεῖ
πίσω νὰ πάρουνε τὸ Κάστρο
καὶ τὴν ἀγάπην του μαζὶ.

Κ. Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ



ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Στὴν ἐκκλησιὰ ποὺ ἐρρήμαξε τοῦ Βούλγαρου τὸ χέρι
'Απόψε τὰ μεσάνυχτα θάρρη καρφά—ποῖος ξέρει—
Χλωμός 'Εκδικητής.

Καὶ στὰ παλὰ εἰκονίσματα καὶ στὰ μισοκαῦμένα
Θ' ἀνάγῃ τὰ καντήλια τῆς καὶ πάλι τ' ἀγιασμένα
Σιγὰ ὁ προσκυνητής...

Νὰ μὴ δακρύσῃς, Παναγία. ἀπὸ τὸ τέμπλο ἐπάνω
Ποῦ μὴν ἀγῇ σ' ἐλόγησιν τ' ἀνέρα σπαθιά,
'Απόψε νάχῃς τὴ λαμπρὴ θωριά τῆς Ὑπερμάχου
Στὸ ἀκτινοβόλο πρόσωπο καὶ τὴν παρηγοριά!..

Κι' ἐσὺ στὰ βάθη τοῦ Ἱεροῦ ποὺ ὄνειρευτὸς κοιμᾷσαι
Ποῦ μὴ νυχτιά σ' ἐθάψανε οἱ σύντροφοι πικροί,
'Απόψε πάρε τὴ χαρὰ τοῦ ἀνδρείου διὰ στοὺς κάμπους
'Ακούει μακριὰ τὴ σάλπιγγα νὰ κραῖζῃ του ἡχηρή!...

Κι' ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τάφο σου, ψυχὴ λευκὴ κι' ὠραία
Ν' ἀπλώσῃς τὰ γιγάντια φτερά καὶ νὰ σταθῇς,
'Απόψε τὰ μεσάνυχτα ποὺ θάρρη ἀργά—ποῖος ξέρει—
Χλωμός 'Εκδικητής...

ΘΡ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

* Κάστρο ἢ Μεγαλόκαστρο, τὸ Ἡράκλειον